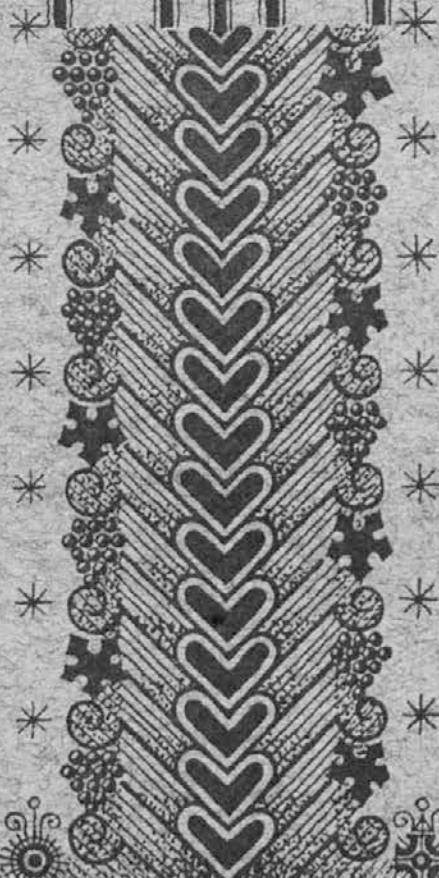
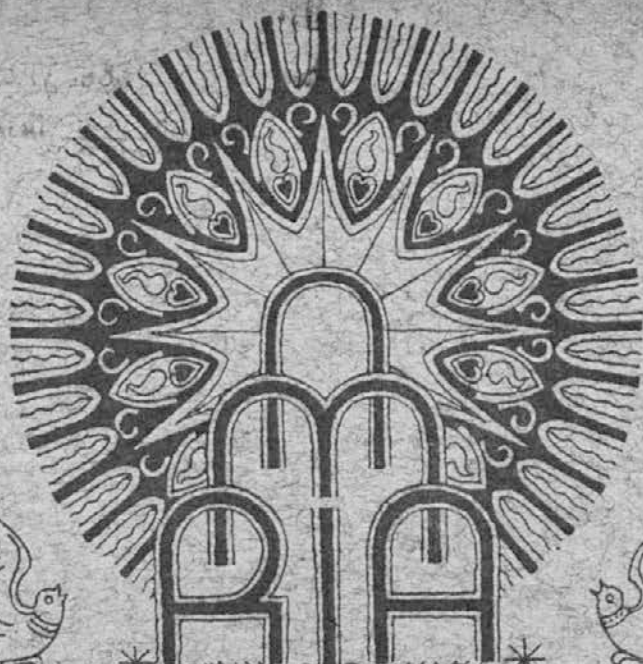

Poštnina plačana
v gotovini

9240

NAŠA ZVEZDA

LETO 1932-1933

APRIL

LETNIK II. ŠTEV. 8

»Nasa Zvezda«, dijaški kongregacijski list, II. letnik. V šol. letu 1932/33 bo izšel v desetih številkah vsakega 15. dne v mesecu. Naročnina za dijake 18 Din, za nedijake 25 Din. Posamezna številka 3 Din. Za Avstrijo 3 šil., za Italijo 7 lir.

Založnik in izdajatelj: Vodstvo dijaških marijanskih kongregacij v lavantinski in ljubljanski škofiji. Za založništvo in uredništvo odgovarja dr. Jože Pogačnik.

Uredništvo in uprava: Ljubljana, Križanke — Napoleonov trg 1 — Ček. nak. 16.098.

Tisk in klišee: Jugoslovanske tiskarne v Ljubljani (K. Čeč).

Vsebina 8. štev.:

Zahvala — Kraljica mučencev — Trpljenje Gospodovo — Vstajenje — Na veliki pefek (pesem) — Piruhe bom delal... — Kongregacija in življenje — O veselju — Sveti večeri — »Lintverc« — V mesecini (pesem) — Borba za dušo (povest) — Vitez naše ljube Gospe — Kongregacijski obzornik — Poysođ Boga — Zanimivosti — Slike.

Sveto leto

Po našem štetju bo poteklo letos 1900 let od Jezusove odrešilne smrti na križu. To priliko je sv. oče porabil, da je s pismom »Quod nuper« 15. januarja l. l. proglasil izredno sveto leto. Sveto leto se je pričelo na tiho nedeljo 2. aprila in bo trajalo do velikonočnega ponedeljka prihodnjega leta. Z velikim veseljem so pozdravili vsi katoliški narodi napoved izrednega svetega leta. Celo drugoverci so to vest prijazno sprejeli. A vsaka dobra stvar ima svoje sovražnike. Tako je tudi nasprotnikom Cerkve sveto leto tra v peti. Osrednje vodstvo mednarodnega brezbožnega gibanja je izdalo proglas, naj vsi njegovi člani z vsemi sredstvi ovirajo praznovanje svetega leta. To naj nas nikar ne moti! Hvaležni bodimo sv. očetu, ki nas je spomnil na veliko delo odrešenja, poglobimo svoje versko življenje in obogatimo svoje duše z duhovnimi dobrinami, ki nam jih nudi sveto leto!

Ali ste že poravnali naročnino? Kljub večkratnim opominom je še mnogo naročnikov, ki niso poravnali naročnine. Kongreganisti, kongreganistinje! Zavedajte se, da je moč kongregacijskega pokreta v veliki meri odvisna od našega glasila! Listu smo nastavili najnižjo ceno, zato pa tudi upravičeno pričakujemo, da boste vsi vestno plačali naročnino. Storite to čimprej!

Naslovi v kongregaciji. V mnogih poročilih, ki jih prejemo od kongregacij, so najrazličnejša imena, za posamezne službe v kongregaciji. V tem oziru moramo doseči neko enotnost, zato prosimo, da se držite vsi naslovov, ki so označeni v kongregacijski knjižici. Namesto tujk: prezes, prefekt, asistent, magister, sekcija itd. rabimo slovenske izraze: voditelj, načelnik(-ica), pomočnik, tajnik, učitelj novicev itd. V kratkem bo

vodstvo razposlalo vsem kongregacijam organizacijski načrt »Ustroj DMK« kot dopolnilo h kongregacijskim pravilom in prosimo, uredite v vseh kongregacijah življenje kolikor mogoče enotno.

Statistika našega lanskega zborovanja. I. dijaki v St. Vidu. Duhovnih vaj se je udeležilo 118 kongreganistov. Zborovanja se je udeležilo 250 kongreganistov iz 18 dijaških kongregacij in sicer: zastopniki akademikov 4, abiturientov 12, srednja tea. šola 3, gimn. VIII: 46, VII: 41, VI: 61, V: 40, IV: 24, III: 13, II: 6.

II. Dijakinje v Celju. Vseh udeleženk je bilo 65 iz raznih kongregacij v Sloveniji.

Tudi naše letošnje zborovanje mora lepo uspeti! Posebno želimo, da se dijaki v čim večjem številu priglasite za duhovna vaje.

V kongregacijah hočemo poglobiti duhovno, duševno in kongregacijsko skupnost, da si ustvarimo tako katoliško občestvo.

(Resolucija na V. kongr. zbor. 1932.)

Zahvala

Ob moji petdesetletnici in mojem godu so mi dijaške kongregacije ljubljanske škofije poklonile najdragocenejše čestitke: sv. obhajila, sv. maše, molitve in razna dobra dela. Za vse te darove, ki so mi izmed vsega najljubši, se vsem kongreganistom in kongreganistinjam iz vsega sreca zahvaljujem. Ostanimo tudi nadalje po ljubezni Marijini in prijateljstvu Jezusovem duhovno povezani v neločljivo nadnaravno enoto za življenje in smrt. Povrne naj vam z nebeškimi darovi Ona, ki nam je vsem Mati, Zavetnica in Gospa. Najlepši Njen dar je Jezus, ki smo ga po Njej dobili. Po Mariji ostanite Njemu zvesti!

V Ljubljani, dne 12. marca 1933.

† Gregorij Rožman,
škof.

Kraljica mučencev

(Govor sv. Bernarda. Iz brevirja za praznik Sedem žalosti M. b.)

Piister: Pietà

»Tvojo lastno dušo bo presunil meč«

Jezusa, služabnika za Gospoda, učenca za Učenika, Zebedejevega sina za Sina božjega, zgolj človeka za pravega Boga! Kako ne bi tvojo tako občutljivo dušo presunil ta glas, ko že samo spomin nanj trga celó naša ko kamen trda in ko jeklo mrzla srca!

Mučeništvo Device se omenja že v Simeonovi prerokbi in pozneje v poročilu o Gospodovem trpljenju. »Ta je postavljen,« pravi sveti starček o detetu Jezusu, »v znamenje, kateremu se bo nasprotovalo in tvojo lastno dušo bo presunil meč.« In zares jo je presunil tebi, o preblážena Mati! In samo tvojo je presunil, ko je prebodel telo tvojega Sina. Kruta sulica, ki je odprla njegovo stran, njegove duše ni več mogla presuniti, ker je tvoj ljubi Jezus že izdihnil, zato pa je tvojo presunila. Njegove duše ni bilo več tam, a tvoja se odondod odtrgati ni mogla.

Tvojo dušo torej je presunila silna bolečina, da te odslej po pravici imenujemo véliko mučenico, ker je tvoje globoko sočutje presešlo občutke telesne bolečine. Ali ti ni bila kakor oster meč, ki presune vso dušo in predre do ločitve duše in telesa, tista beseda: »Žena, glej tvoj sin!« O čudna zamena! Janeza dobiš v zameno za

Ne čudite se, bratje, da imenujemo Marijo mučenico po duši. Čudi naj se tisti, ki se ne spomni besed sv. Pavla, ki omenja med največjimi grehi poganov neobčutljivost. Marijina duša pa je bila drugačna, drugačna naj bo tudi duša njenih služabnikov! Pa morda bo kdo dejal: »Mar Marija ni vedela, da bo Jezus umrl?« Brez dvoma je vedela. »Mar ni upala, da bo potem od mrtvih vstal?« Pa zvesto je upala. »Pa je kljub temu žalovala za križanim?« Pa neizmerno je žalovala. Pa kdo si ti, brat, in odkod imaš svojo modrost, da se čudiš Marijinemu sočutju bolj kakor trpljenju Marijinega Sina. Če je mogel ta po telesu tudi umreti, zakaj pa bi Marija ne mogla po duši z njim vred umreti? Jezusovo smrt je povzročila ljubezen, kakor večje nima nihče; in tudi Marijino smrt je povzročila ljubezen, kateri za prvo ni več podobne.

Trpljenje Gospodovo

(Razprava sv. Avguština o psalmih. Iz brevirja za veliki četrtek.)

»Usliši, o Bog, moje molitev in ne zametuj moje prošnje; ozri se name in me usliši!« To so besede človeka, ki je v stiskah, ki ga skrb muči in otožnost. Ko veliko trpi, moli in želi, da bi bil trpljenja rešen. Poglejmo pa, kakšno je njegovo trpljenje in, ko nam je začel govoriti, spoznajmo, da smo na zemlji zato, da postanemo deležni njegovega trpljenja in se z njim združimo v molitvi. »Prežaljen sem,« pravi, »v svojem vojskovanju in zbeغان sem.« Kako prežaljen? Kako zbeغان? »V svojem vojskovanju,« pravi. Spominja se hudobnih ljudi, katere mora prenašati, in to trpljenje, ki ga mu povzročajo hudobneži, imenuje svoje »vojskovanje«. Nikar ne mislite, da so hudobni zastoj na tem svetu in da jih Bog za nič dobrega ne more porabiti. Vsak hudobnež ali živi zato, da se poboljša, ali pa zato, da Bog dobrega po njem skuša.

O da bi se oni, kateri nas zdaj skušajo, spreobrnili in bili z nami vred skušani! Vendar pa, dokler so taki, da nas skušajo, jih nočemo sovražiti; zakaj po tem, da je kdo izmed njih hudoben, ne moremo še vedeti, ali ostane tak do konca. In kadar se ti zdi, da črtiš sovražnika, navadno črtiš brata, pa tega niti ne veš. Le o hudiču in njegovih angelih nam je v sv. pismu razodeto, da so odločeni za večni ogenj: Samo, kar se njih tiče, ni več upanja, da bi se poboljšali; zoper nje se nam je treba skrivoma boriti in za to borbo nas apostol oborožuje, ko pravi: »Ni se nam vojskovati zoper kri in meso,« to je zoper ljudi, katere vidite, »ampak zoper vladarstva, zoper oblasti, zoper svetovno gospodarstvo te teme.« (Ef. 6, 12.) Besede »svet« pa nikakor ne umejmo tako, kakor da bi bili hudobni duhovi vladarji nebes in zemlje. »Svet« mu je ta, posvetna tema; »svet« so mu oni, ki svet ljubijo; »svet« so mu brezbožni in krivični ljudje; »svet« mu je to, kar beremo v evangeliju: »In svet ga ni spoznal.« (Jan. 1, 10.)

»Videl sem krivico in prepir v mestu.« Pazite na veličanstvo njegovega križa! Zdaj že kraljeva čela zaznamujejo s tistim križem, katerega so sovražniki zasramovali. Uspeh je dokazal njegovo moč. Jezus ni sveta premagal z mečem, ampak z lesom. Les križa se je zdel sovražnikom sramoten, pred tem lesom stojé so majali z glavami in govorili: »Ako je Sin božji, naj stopi s križa!« On pa je stegnil roko nad ljudstvo, ki ni hotelo vérovati in mu je ugovarjalo. Zakaj, ako je pravičen oni, ki živi iz vere, potem je krivičen, kdor vere nima. Krivica pomeni torej tu njihovo nejevero. Videl je torej Gospod v mestu krivico in prepir; stegnil je svojo roko nad ljudstvo, brezverno in nasprotujoče mu; in vendar jih je sam čakal, da se spreobrnejo, rekoč: »Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo.«

Vstajenje

Naš največji praznik! »Če Kristus ni vstal, potem je prazna vaša vera.« (1. Kor. 15, 14.) Pascha crucis — veliki petek in pascha resurrectionis — velika noč sta najvišji zagon in žarišče cerkvenega leta in najgloblje obnavljata Gospodovo življenje v naših dušah.

Koga se ne dojmimo praznovanje vstajenja? Pritrkovanje, aleluja, vihrajoča bandera, potem slovesni »Tebe Boga hvalimo« in »Regina coeli, laetare«.

- Potem pa pride apostol z velikonočno zapovedjo: »Bratje, postrgajte stari kvas, da boste novo testo, ker ste opresni; zakaj tudi naše velikonočno jagnje, Kristus, je bilo darovano. Zatorej obhajajmo praznik ne s starim kvasom, tudi ne s kvasom hudobije in malopridnosti, ampak z opresniki čistosti in resnice.« (Berilo.) V brevirju pa govori Cerkev z istim apostolom (Kol. 3, 1—2): »Če ste torej vstali s Kristusom, iščite, kar je zgoraj, kjer je Kristus, sedeč na desnici božji. Kar je zgoraj, po tem hrepenite, ne po tem, kar je na zemlji.«

Seveda, če ste vstali! Če ste v postnem času odmrli sebi, svojemu poželjenju, nadvladi počutnosti in nihanja med Bogom in stvarmi. Ali ta, »če ste vstali«, pomeni za mnoge samo želelni naklon: če bi vstali, za mnoge morda celo samo pogojnik. Taki torej v praznovanju ne pridejo nič preko velike sobote. Kje je zanje torej praznik vélike zmage? Kje zavest resničnega odrešenja? Kje najgloblje, kar nam daruje krščanstvo.

Zakaj mnogi, pa naj bodo tudi kongreganisti, pijejo iz božjih virov krščanstva le po kapljicah, le po sili, toliko da životarijo na drevesu življenja. To so bolniki, ki se hrane branijo in hiraajo, često jih je celo s temi bornimi kapljicami treba naravnost pitati — skoraj po sili privedi do velikonočnih zakramentov.

Mladost je rada neodločna v hotenju, omahljiva in spremenljiva v načinu življenja. Tako polovičarstvo in tako mevžavost pa vsaka zdrava mlada narava nagonsko sovraži in se odvrča od nje. Kdo ni prav za prav v dnu nesrečen, če se ni izročil popolnoma krščanskim vodam. Zmagoslavni Kristus in mlad človek, ki še omahuje med Bogom in satanom, med milostjo in poželjenjem, ali ni to nesmisel in nespamet? Kristus je premagal vezi smrti, mlad človek pa ne more zmagati vezi svojega nižjega človeka, nečistega Azazela, okov in predsodkov svoje družine, stare navade in vezi okolja — ali ni to bridko in nemladostno?

Deschwanden: Velikonočno jutro

Mladost gleda često s strahom v bodočnost in je malodušna. Zrela seveda še ni in zato jo lastni razvoj boli. Če bi bila pa res vsa prežeta s pristnim krščanskim duhom, z duhom odrešenja, bi bilo vse, kar je težko, malenkostno in vsi dnevi bi bili sončni in lepi. »Vstal je On, moje upanje,« pravi sekvenca velike noči. In kako bi v tem življenjskem optimizmu lahko delali in tudi po kongregacijah marsikje več uspeli. Tako pa morda verjamemo tožbam, da je krščanstvo odpovedalo. Mi, upamo, da ne verjamemo.

Zato se predajmo vse Vstalemu! Z njim bodimo tudi za ceno težkih borb, ki preminejo. Ko se utrdimo v smeri, pojde samo po božjih vodah.

»Vemo: Kristus je res od mrtvih vstal: ti, o kralj zmagoslavni, nam bodi usmiljen. Amen. Aleluja.«

Na veliki petek

*Med stebri je sleherni zamrl korak.
Rdeči žarki večne luči
bežne sence rišejo
prek tihih sten v somrak.*

*Pri božjem grobu
ljudje vsi črni klečijo
in v žarne rubine
strnjene božje krvi strmijo ...*

Ivan

Piruhe bom delal ...

Ah, da bi že prišel tisti čas, po katerem tako strastno koprne naše žejne duše! Še nekaj dni in sonce bo ožarilo zemljo in srebrne mačice se bodo zasmajale na vrbah, rumeni dren bo sanjal na obronku, nežne vijolice bodo oblekle svoje dišeče, spokorne plaščke in — naša srca bodo zatrepetala v vročih molitvah. Velika sobota bo tedaj!

Ali veš, tovariš, kaj je velika sobota?

Mati bodo pekli sladke potice in kuhali velikonočno meso, sestra vsa zardela bo pa tam kje za štedilnikom obračala piruhe.

Kaj pa ti?

Pa tudi jaz bom letos delal piruhe. A moji bodo vse lepši in dragocenejši kot oni, ki jih bo delala sestra.

Tisto soboto, na veliko soboto bom pokleknil pred božji grob, čisto v kot se bom pomaknil, za oni steber se bom stisnil, da bom komaj razločil, kako bo sonce metalo svoje zlate trakove skozi barvano okno na oltar, čisto blizu se bom primaknil, da me kdo ne bo motil.

Sklenil bom svoje hrapave roke, povetil glavo, duša bo zapela novo pesem, srce pa bo zadrhtelo v neizmerni ljubezni. Iz zlate monš.rance, prekrite z belo, prozorno kopreno, bo sijal Jezus name.

Moj prvi piruh bo snežnobel: prosil bom Jezusa, da mi ohrani oblačilo krstne nedolžnosti do zadnjega mojega diha na zemlji.

Drugi piruh bo vijoličast: prosil bom Jezusa, naj mi da one moči, ki jo bom potreboval v pokori za storjene žalitve.

Tretji piruh bo zelen: prosil bom Jezusa, naj mi utrdi upanje, ki naj me spremlja na vseh potih tega življenja, v težavah in bridkostih, v nadlogah in trpljenjih — povesod.

Četrty piruh bo rdeč: prosil bom Jezusa, naj mi da vroče in močne ljubezni do Očeta, Njega samega in Svetega Duha in do Matere Marije. Hranil jih bom kot svoj največji zaklad — do smrti.

Če bodo moji piruhi morda kdaj obledeli, jih bom spet prebarval — spet na veliko soboto pred Jezusom.

Ali bi mogel lepše praznovati ta dan?

F. K.

Kongregacija in življenje

Kongregacija in naše samoposvečenje.

Navadno smo mnenja, da dajemo mi kongregaciji vso njeno bistvenost in da je ona zase le pojem, le pasivna oblika, le okvir, v katerem delamo. To pa, mislim, ni tako. Poskusila bom razviti pojem in bistvo kongregacije in upam, da bom s tem že eo ipso pobila trditev spočetka imenovanega pedagoga, da je vsa verska vzgoja kvarna. Kajti na nek način je tudi kongregacija udeležena pri religiozni vzgoji naraščaja, ki naj prevzame od starejše generacije krmilo javnega religioznega življenja. In če sem tak mogočen faktor verske vzgoje, kakor je prav kongregacija, oprala vsakih sumničenj in negativnih vplivov, če sem celo prikazala glavne njene dobrine, sem s tem dosegla svoj namen.

Kongregacija je organizacija, družina in zajednica.

Organizacija v toliko, v kolikor ustvarja strnjeno fronto, v kolikor kot skupnost zastopa iste interese, nudi iste ugodnosti in zahteva iste dolžnosti.

Družina v toliko, v kolikor ustvarja intimne duševne vezi med Marijo materjo in članicami na eni pa med članicami samimi na drugi strani.

Zajednica je v toliko, v kolikor se ta pojma organizacije in družine krijeta.

Kongregacija je dana le z dvema faktorjema, namreč s svojo vsebino, to so njena pravila, njen ustroj, njene posebnosti, njen imanentni, prvotni duh, njeni nameni in cilji. Drugi bistveni faktor je pa članstvo, ki kongregacijo aktivizira, ki ji da še svoj posebni značaj, svojega posebnega duha. Nobeden izmed obeh faktorjev ne sme izostati, če naj kongregacija obstoja. Res je: članstvo da kongregaciji njen »raison d'être«, prav tako pa je tudi res, da da kongregacija že sama po sebi velike dobrine, na katere prav radi pozabimo.

Kongregacija goji Marijino češčenje. To je njen primarni namen. Bliža nas Materi Mariji. Samo po sebi umevno se nam to zdi — no, saj tudi je, toda pri vsem tem pa vendar ne smemo pozabiti, da je to velik in važen plus, ki bi ga bili težko kje drugje v toliki meri deležni kakor prav v kongregaciji. Kongregacija nas bliža Mariji — toda, to nikakor ni dolgočasna fraza, ki smo jo pobrali iz kakega starega molitvenika in ki ne prija moderni duši. Blizu biti Mariji pomeni ravno danes mnogo več, kot je pomenilo kdaj prej. Marija nam je in nam mora biti čedalje bližja. Marija nam mora biti več kot pojem — biti nam mora živa, resnična, realna Marija, kakršna je živela in kakršna po dogmi še živi kot Mati božjega Sina. — Marija je prečudovita, da bi jo razumeli, pa je zato preveč preprosta, da bi je ne razumeli. Marija mora biti modernemu, realnemu dekletu realna — odgovarjati mora vsem posebnostim in zahtevam našega razdvojenega, skeptičnega in vsega lepega lačnega človeka. Marija, prečudovita, edina, brezmadežna luč, ki sije skozi naše duše na vse naše delo, Marija s svojimi očmi, ki zro tako milo, tako nežno, tako vsevedno na človeka, da ga pretresajo; Marija s svojim srcem, ki zna tako tolažiti, da se človeku oči očistijo solza in da se mu upre pogled zelo daleč — preko vse neumnosti tega sveta, do tja, kjer ni več nemira in ne bojev, kjer počasi vstaja zarja večnosti. In Marijine oči zro iz te zarje in vabijo, vabijo, da je človeku na koncu res vseeno, ali doseže na tem svetu kaj ali nič, vse se mu zdi tako bedasto, le na Njenem sreču bi se rad razgovoril, odpočil, da bi mu ne bilo treba nikoli več dvigniti glave od tega srca, oči od tega obraza in duše odtrgati od tega miru.

Kongregacija nas vodi po Mariji k Jezusu. Tudi ta beseda je po prvem vtisu šablonska in nas odbije, toda tudi ta je vsebinsko neizmerno bogata. Po Mariji k Jezusu! Vprašam vas, le kdo nas bo vodil k Njemu, če ne Marija? Le kdo? Ona ga je poznala bolj kot mi to slišimo, ona je njegova mati, z njim je bila, ko je bil še dete, ko se mu je razvezoval jezik v prve besede, ko je žlobudral o prvi ljubezni, ko se je opotekel v prvi korak — ali mi sploh

moremo slutiti, kaj je to za mater? In ko je rastle, je bila pri njem. Bolj in bolj je gorela njena duša, dokler pod križem ni izgorela v najhujši fiat. Kdo bi nam Jezusa pokazal, če ne ona? Kdo bi ga bolj poznal kot ona, ki so jo Nanj vezale vse življenjske vezi: krvi, ljubezni, skrbi, mučeništva, radosti, hrepenjenja in najpopolnejšega spoznanja? Ona odpira pot k Njemu, njeno srce pripoveduje o Njem, kakor pripoveduje samo mati: v vse tiste podrobnosti, ki so za mater najlepše, nas uvaja. Ona nam dušo vžiga v tistem ognju, ki gori tako, da iz njegove toplote živé premnogi.

Kongregacija nas kot organizacija u v a j a v j a v n o ž i v l j e n j e v d u h u v e r e. Človek je socialno bitje, navezan je na družbo. V tej družbi pa so problemi, ki rastejo iz časa in se prepletajo preko vsega življenja, in te probleme je možno reševati iz prav različnih vidikov: gospodarskega, političnega, narodnega, pa prav tako tudi religioznega. Če se tega javnega družabnega življenja udeležujejo ljudje drugih svetovnih nazorov, se ga moramo udeleževati tudi mi, ljudje krščanskega nazora. Če je ta udeležba organizirana, toliko bolje. — K vsemu temu nam pomaga kongregacija.

Kongregacija nas vodi v enako mislečo družbo. Kako lepo je, če prebivajo sestre skupaj! Človek se, enak med enakimi, razživi, nekako pride na svoj račun. Ni se mu treba bati, da bi s svojo besedo druge dolgočasil ali da bi po nepotrebnem vzbujal ugovor in odpor. Duh kongregacijske skupnosti nosi značaj verske in resnične intimnosti, rojene iz enakosti nazorov, iz skupnega organiziranega dela in iz Marijine neposredne bližine.

Kongregacija nam nudi možnost, da svojo duhovno silo pomnožimo in razširimo svoj delokrog. Pomislimo samo na vse veliko karitativno delo, ki ga naše kongregacije opravljajo, pa naj se to delo že giblje v sferi psihičnih ali fizičnih dobrin. Posameznik bi nikoli ne mogel prodreti tako široko in globoko v tuje življenje, kakor more, če se nasloni na kongregacijo.

Kongregacija nas končno še religiozno izobrazuje. Samo pomislimo na vse naše apologetične, liturgične, misijonske odseke, pomislimo na vse trude, ki jih teden za tednom sproži skupno delo; pomislimo na vse delo, ki se samo v enem letu izvrši v naših kongregacijah! Kongregacija krepi našo notranjo rast, jo pospešuje in jo pravilno usmerja. Kongregacija urejuje naše javno versko življenje, našemu svetovnemu nazoru daje neko značilno potezo. Uvaja nas v religiozne skrivnosti — skratka: daje nam.

Na nas pa je seveda, kako jemljemo. Če nam je kongregacija neka obveznost, neka šablona, neka možnost brez živega duha, potem seveda nam ne dá ničesar. To je kakor z ogledalom; če se kdo vanj pogleda, se tudi v njem vidi. Če pa nihče ne stoji pred zrcalom, je zrcalo prazno.

Na nas je, pravim, da sprejemamo, kakor je sprejemati treba. Na nas je, da živo in močno reagiramo na vse, kar nam kongregacija nudi.

Rekle mi boste: pa saj kongregacija ni najbolj bistvena pri religiozni vzgoji. Seveda ni — toda to še davno ni vzrok, zakaj naj bi jo zanemarjali. Ima svoje velike prednosti in pameten človek se vendar vedno poslužuje sredstev, ki so uspešna in bogata. Da, tudi brez kongregacije se zveličamo — toda s kongregacijo se na nek način laže. — In za nas je poleg tega važno tudi to, da svoje delo organiziramo, da ne stojimo sredi vrveža kakor ovce, ki ne vedo ne kam ne odkod.

Zrel človek mora vedeti, kaj hoče in kam hoče. Odrasel človek mora imeti značaj, ob katerem se vse zdrobi, kar ni kremen — in še ob kremenu se iskri. Odrasel človek mora biti kakor plamen, ki vedno greje in vedno sveti, ki nikoli ne miruje in je vedno miren. Do vsega tega ga vodi kongregacija. — Kongregacija je zmožna vzgojiti ljudi, ki s tridesetimi leti ne bodo uničeni, ki bodo s temi leti imeli dušo svežo in kipečo in ki bodo vedeli, da je zanje v vsakem položaju še nekje tista pot, ki jih varno pelje do Boga!

— a — a

O veselju

Teško mi je, sestre, ko vas srečavam na cesti in vidim na vaših obrazih trpki, zlagani smehljaj, ki si ga nadene človek za na ulico in mora pri tem misliti na pesem: Smej se, Bajazzo! — Saj vem, da je ta smeh bridki upor proti trdim ljudem, ki imajo za nežno življenje duše pripravljen le zasmeh, ki spreminjajo svet v veliko trgovino, kjer je višje življenje nesmiselno in se ne spleča. To prazno barantanje sveta ubija in, čim manj hočeš biti računar, tem teže je zate. Dekliška duša, ki hoče dajati svetu opojni pozdrav sončnega življenja, se ne znajde v tej trdoti in umazanosti in se prečesto pogubi v onemogli žalosti. Razumem ponarejeni, zlagani smehljaj človeka, pred katerim so zaloputnili vrata. Vem, kaj je zatrpelo v vas, pa vendar mi je težko radi vaše nejevere v veselje. Zato težko, ker nam je poleg vseh bridkosti in razočaranj vendarle darovana lepota, ki daje našemu smehu gotovost in iskrenost in duši ne dovoli hirati. Dana nam je in treba je le, da jo z veliko vero sprejmemo vase. To je lepota božjega življenja v človeku, ki je daleč od računarjev in prepričanih trdosrčnežev in je blizu preprostim srcem, ki nosijo v sebi veliko ljubezen za vse. Dolgo nisem mogla spoznati, kaj je veselje, sedaj pa vem: ne počivanje, ampak delo, ljubezen, ki ne dela izjem, budno iskanje lepote, nenehajoče utrjevanje duše v zdravju in pristnosti, predvsem pa rast v življenju božjih otrok, ki vsemu ostalemu daje veliki smisel.

Da, naše veselje mora biti v lepi notranji rasti, ki mora iti kakor travica skozi trdo zemljo — skozi smeh in bridkost, skozi nemire in zmote — v sonce. Sestre, trpeti je treba, da bomo vredne postati žarek ljubeče svetlobe zanje, ki jim je težko mračnim in samim.

Za to poslanstvo pa nas ne sme biti strah bolečin, ampak pomen jim je treba najti. Zaostajati v onemogli vdanosti in temni žalosti je greh. Nihče ne sme duše prepustiti, da hira in postaja nezmožna za lepo, močno življenje. Saj nered sveta resnično sili v otopelost, toda prepustiti se ji ne smemo. Svet se spreminja, zvesto sonce pa je vedno enako na nebu. K Soncu dvignimo obraz! Nad svojo mladostjo moramo imeti veselje. — Saj to ni tako težko. Življenje ni pusto, ampak je lepo in bogato. Iti je treba le preko motne žalosti nad življenjem v čudežno veselje smehljajočih se otrok. Najmanjšim je dana največja vera. —

E. Š.

Sveti večeri

Večer je bil, ko se je dopolnil čas in je Beseda meso postala, in večer je nastal, ko je večna, učlovečena Beseda izpregovorila zadnjo besedo. Večer je bil, ko je Gospod razodel Nikodemu najgloblje skrivnosti.

Ti sveti večeri niso samo preteklost, so tudi sedanjost. Večerni mrak objema hram Gospodov, samo pred ječo ljubezni gori mirno večna luč. Lahno škripanje vrat premoti sveto tišino. Temna senca je vstopila, se bliža luči in se globoko skloni pred Njim, ki je sameval in čakal... Prišla je izvoljena duša, da obišče svojega Gospoda. Globoko sklonjena mu znova daruje svoje srce, vse čisto in svetlo. Veselo je vzplapolala večna luč, kakor da bi zajela nov plamen iz svete ljubezni.

Še in še premoti škripanje vrat večerno tišino in duše prihajajo druga za drugo k Njemu, ki je pot, resnica in življenje...

Še so sveti večeri, polni božjih skrivnosti za vse, ki iščejo Gospoda v njegovi samoti...

Helena

Mantegna: Sv. Jurij

Sodobni smo in hočemo biti, to nam je že v krvi. Prisegamo na vsak napredek, naj pride od kjerkoli in kadarkoli. Takole pravim: če bo zrakoplovstvo napredovalo kot doslej, bomo kmalu imeli naša zborovanja v kaki zrakoplovni dvorani, tri do pet tisoč metrov nad morjem, v čistem in vedrem ozračju. Prav gotovo!

Kaj pa ima potem tu naša zver opraviti? Ali ni to živ anahronizem?

Počasi, prijatelj, vse po redu! Pri nas v Ljubljani smo začeli plesati. (Oho!) Zasukali smo rokave in zgrabili za — metlo, ne, za sekiro in meč. Ti se smeješ, nam pa gre za res. Življenje je življenje in pri nas se je razgibalo. Ne moremo nič za to, mlada kri vre in cvete. Saj veš, da so že od nekdaj v kongregacijah sekcije v modi in neka naša kongregacija — katera je to, ti še ne morem povedati — je ustanovila novo, zelo moderno sekcijo. Morda te zanima, kako in kaj. Poslušaj!

Na naših sprehodih je bil razgovor o raznih »izmih«, kakor so boljše-vizem, fašizem, vse do najnovejših. In vsakokrat smo dognali, da je najmodernejša karakteristika najintegralnejšega modernizma v vseh njegovih tvorbah ta: odločna, trdovratna, skorajda vražja volja, ki gre v svojem sistemu do konca in do dna, ki hoče

izvesti vse zaključke svojih načel, samozavestno, brezobzirno, pa naj treska in grmi, naj poka in se lomi na vseh straneh. To smo jasno ugotovili, stvar nam je bila kot na dlani. Ker so pa bili naši fantje vedno in tudi vedno hočejo biti popolnoma sodobni, smo sklenili in se skoraj zakleli, da hočemo ustvariti med seboj to najvišjo izrazitost modernega duha. In nekega zimskega večera smo postavili našo sekcijo na trdno podlago popolnega radikalizma in absolutizma. Za vogelni kamen in temeljno misel našega sistema in te naše nove tvorbe, ki naj nosi in vodi vse naše delovanje, smo izbrali do-dna-izem (oprosti ta neologizem!) in sami se imenujemo dodnaisti, ker hočemo iti v svojem stremljenju do konca in do dna. In ker smo hkrati ugotovili, da smo po milosti božji vsi kristjani, smo bili do dna prepričani, da zahteva od nas najenostavnejša logika, da moramo dati svojemu krščanstvu, svojemu katolicizmu značaj absolutnosti, definitivnosti, ki je v zakletem sovraštvu z vsakim polovičarstvom in kameleonstvom; z eno besedo: da moramo dati svojemu katolicizmu moderen značaj, če hočemo biti mladi in moderni katoličani. — In sedaj?

Sedaj smo zadovoljni in zdi se nam, da je naše življenje zadobilo pravi smisel, da je strnjeno in žilavo, da je usmerjeno v en sam in edini cilj, v živi sproščenosti in neugnani moči.

Nam bo morda kdo zamerjal naš atletizem in rekordizem? Vidiš, katolicizem ima že od nekdaj nekaj sportnega na sebi in želja za rekordi ni samo moderna, marveč tudi popolnoma naša, katoliška tradicija. Včeraj, na prvo predpostno nedeljo, sem bral: »Bratje! Ali ne veste, da tisti, ki v tekališču tekajo, sicer vsi tečejo, pa le eden dobi nagrado? Tako tecite, da jo dosežete.« To so gotovo sportne besede, ki jih je naslovil apostol Pavel Korinčanom, in mi smo trdno odločeni priti do nagrade in venca — skozi vse zapreke. Ne bojimo se prask!

Glej, toliko mladih ljudi se je vrglo z vso neugnanostjo za vragom. Zakaj bi se morali mi, ki se očitno priznavamo za katoličane, zadovoljiti s polovičarstvom? Mi smo se vrgli z vso neugnanostjo za Bogom. Saj je On, ki razveseljuje mladost, qui laetificat juventutem! Prišel je, da vrže ogenj na zemljo in želi, da bi se že vnel. Nočemo se zadovoljiti z vedno novimi obliži in zaplatami, močnega zdravja hočemo in nove obleke. Novo vino mora v nove mehove!

Ko smo tako izbrali, določili in postavili naš temelj, je naša moderna sekcija sestavila svoje zaključke, ki so se nam zdeli sami po sebi umevni:

1. Absolutno, definitivno zaupanje, brez meja in brez izjem, v Boga in v Jezusa Kristusa.

2. Zvesta služba naši Gospe, Zavetnici in Materi in njenemu Sinu.

3. Korenita odstranitev človeških obzirov vsake vrste.

In zdaj pometamo, čistimo in gradimo. Kam nas to vodi? Mislim, da z milostjo božjo daleč, zelo daleč... Prav gotovo pa zelo daleč proč od vsake povprečnosti, emeravosti in neodločnosti, nejasnosti in zmedenosti v iskanju in hotenju. Kajti, glej, prijatelj, vprav te stvarce so tisti naš »lintvern« v nas, ki paralizira našo moč in naš polet. Moramo ga ubiti! Prav si rekel, da je »lintvern« prav za prav velik in živ anahronizem, da ne spada več v našo prosvetljeno dobo. Mi se vsi strinjamo v tem, da spada med staro šaro, kvečjemu v muzej. Piši mi ti in vsi ostali, kako je pa tam pri vas: v Kranju in v Celju, v Novem mestu in v Mariboru, v Ptujju in v Kočevju. Oglasi se mlada, slovenska, katoliška kri! Iz Ptuja so nam že pisali, da si štejejo v čast, da so vstopili v naše vrste. »Lintverna« moramo iztrebiti iz slovenskih tal in krščanskih duš.

Kakor vidiš, je jasno začrtan naš korak: do konca in do dna. Usque ad finem — je bilo geslo našega Učenika, kakor nam zatrjuje njegov ljubljani Janez. Ogenj je vrgel na zemljo in v naših nedrijih že gori.

Mi smo mladi, to se pravi, da smo fizično in moralno zdravi in da imamo dober tek. V letih smo, ko se nam zdi vse mogoče, in ni zapreke, katere ne bi mogli premagati. Zdi se nam nemogoče, da bi kdo izmed nas v teh svojih mladih letih zagledal svoj ideal, za katerega je vredno dati življenje, pa bi vendarle ostal ob strani s prekrizanimi rokami.

Če zahteva moderno življenje ognja, mladih sil in vroče krvi, pa dobro: dali bomo tudi svojo kri za svoj ideal. Nov čas zahteva novih ljudi. Vrt—

V mesečini

*Mesec srebrni se je v skrivenčene veje
bora pred mojim oknom ujel.
Zazrl sem se strastno v noč
in v temne dalje zastrmel.*

*Kakor težki, črni spomini begajo
mimo mene netopirji v praznino.
Nekje je fant zavriskati hotel,
pa je le bridko zajokal v tišino.*

*Med temne zavese na oknu je vzcvetel
moj blede obraz kakor roža vsa bolna.
Ne vem, odkod je seglo skrivnostno vame,
da mi je duša tajne bóli in bridkosti polna.*

L. T.

Borba za dušo

(Godi se na Poljskem. Spisal Ernst Drouven S. J. Prevel ravn. Anton Koritnik.)

Preden doktor začne izpraševati Rudeta, se ta na stolu na doktorjevi desni neprestano preseda in maha z nogami in rokami.

»Fant, kako si nervozen!« uide končno duhovniku, ko pobliže motri svojega obiskovavca.

Rude odgovori samo s podrhtavanjem obraza okrog levega očesa. Na stolu sedi vitez žalostne postave, sama kost in koža!

»Ali si vedno tako cepetav?« vprašuje dr. Brezay skrbno.

»O, zdaj ni več tako hudo kot prej.« Pri vsaki besedi mu zadrhti obraz. Rude si pogladi divje, ščetinaste lase z obraza.

»Potem bo treba pač kaj ukreniti zoper to,« meni doktor, ko se obrne proč.

»Ah, kaj, saj so že toliko poskusili!« se odreže fant nekam drzko.

Duhovnik presliši nepristojni odgovor in vpraša po rojstnem dnevu.

»Dvanajstega dvanajstega tisoč devet sto... v... ob...« Odgovore kar siplje iz sebe. Vidi se, da je deček že vajen naštevati svoje osebne podatke.

»Do drugega razreda gimnazijo v... do četrtega razreda gimnazijo v Zetriscinu, zdaj četrti razred v... Šest slabih: verouk, latinščina, grščina, angleščina, matematika, risanje.«

Ker doktor vedno še molči, nadaljuje: »Dva ukora radi predrznosti, enega zaradi nepokorščine in štiri ure zopora zaradi velike nerednosti!«

Vse to našteva tako nesramno predrzno, da se dr. Brezay začuden okrene in pogleda dečku v neprestano se smejoči obraz, ki zdaj že precej redkeje podrhtava.

»Pa se nič ne sramuješ takšnega izpričevala?« vpraša duhovnik in Rudeta srepo pogleda.

»E,« odgovarja objestno, »prav za prav se. Prav zato so me tudi zaprli v ta kurnik.«

Doktor se nehote zasmeje. Rude vstane, stopi tik k duhovniku in radoveden pogleduje v listič, ki ga je ta prej podpisal. Nesramnost brez primere, a se duhovnik vendar ni mogel resno srditi zaradi nje.

»Rude!...« Duhovnik prime fanta za obe roki in mu pogleda naravnost v oči. Zopet dečku močneje podrhti obraz. »Rude, ali si pa tudi priden?«

Komaj sliši nenadno vprašanje, tudi že odgovori:

»Da!« Nato se urno obrne k uri in vpraša, da bi speljal odgovor na drug tir:

»Kdaj pa je prav za prav večerja? Lačen sem!«

»Tako,« se smeje doktor, »in zdaj glej, da se mi zgubiš!« Z obema rokama stisne deček še enkrat duhovniku roko in smejoč se odskaklja na drugo stran.

»Lahkomišljenost v najvišji meri,« se smeje dr. Brezay za njim, pa se zresni in razmišlja: »Lepa bo ta! Z Odotom bom imel veselje. Pri drugih pa lahko še kaj doživim!«

Potem odide na nasprotno stran in pokliče mladež k večerji.

III.

9. Pri skupni večerji je zvedel dr. Brezay še marsikaj zanimivega. Sprva se pogovor kar ni hotel razviti. Šele, ko je Karel začel dražiti Rudeta, ki mu je sedel nasproti, z njegovim prekrasnim izpričevalom, so oživel.

»No, Rude, kaj je pa rekel gospod direktor na tvojo cunjo?« je vprašal objestno.

»Gospod direktor so me izvolili ozmerjati in so ukazali, da moram semkaj, da me izučé,« je imel pripravljen odgovor.

»O kakem gospodu direktorju pa govorite venomer?« vpraša dr. Brezay začuden.

Mladci buhnejo vsi hkrati v smeh.

»Veste,« razlaga Karel, »odkar je njegov oče naredil iz svoje družine družbo z omejenim zaporom, je strašno uraden, da ga celo njegova soproga in otroci kličejo vedno le za ‚gospoda direktorja‘. Da, celo sam se nazivlja le s svojim celim naslovom.«

Dr. Brezay je hotel ta razgovor kratkomalo ustaviti. Toda Rude je bil neugnan, tako da ni pazil na medklice duhovnika.

»O,« je vrelo iz njega, »očka bi morali poznati. Z monoklom lega v posteljo in z monoklom vstaja drugi dan opoldne. Redko nas gospod direktor sprejme v avdijenco zaradi...« Nagnil se je nekoliko nazaj in dvignil roko, kot da bi držal kupico... Duhovnik plane pokonci in zgrabi Rudeta krepko za roko, tako krepko, da je zakričal.

»Kako govoriš o svojem očetu!« mu strogo očita doktor.

»Saj je res!« ga prekine Karel. »Saj vemo vsi in ves svet ve, da stari...«

»Molči!« mu preseka kratko dr. Brezay neolikano govorjenje. Obrne se k Rudetu in nadaljuje:

»Kaj bi rekel tvoj oče, ko bi te slišal tako govoriti?«

»Kaj?« meni Rude smehljaje, »rekel bi kot po navadi: ‚Če oče sina prav pogleda, na njem opazi grehe deda.‘«

Doktor ne reče besede več. Toda Rudeta je pogledal tako, da je umolknil. V takih razmerah, je mislil, se naj starši nikar ne čudijo, če sinovi uhajajo čez ojnice.

In Karel dokonča misel, zavedajoč se kot najstarejši svojega dostojanstva: »To Vam je cvet, kaj ne?«

Ostali čas večerje je potekel tiho. Prav radi bi fantje nadaljevali prejšnjo snov, pa si niso več upali. Za kako drugo zabavo pa se niso zanimali. Doktor pa je bil po tem jasnem odkritju sam s svojimi mislimi dovolj zaposlen.

Po jedi gredo vsi v malo hišno kapelo, kjer je dr. Brezay molil kratko večerno molitev. Nato pa spat. Na stopnicah je duhovnik vsem strogo zabičil, da v spalnici ne smejo spregovoriti niti besedice, ne podnevi in ne ponoči. Njegov strogi glas je očitno poparil dečke; tiho so dali duhovniku roko in mu želeli »Lahko noč!«

Medtem ko so se dečki razpravljali, je čakal doktor pri vratih. Rude in Karel sta izginila v pernice, kakor bi mignil. Odo in Ivan pa sta se še umila, preden sta legla. Ko sta naposled vse opravila, je ugasnil dr. Brezay luč in je priklopil motno brlečo žarnico, ki je obsevala z rožnato lučjo ob vratih kip Matere božje.

Za četrto ure udari glasen smeh v delovno sobo duhovnika; brž vstane, da bi pogledal, kaj se godi. Ko stopi na hodnik, sliši pravkar Karlov globlji glas:

»In tebi, Rude, kaj je rekel tebi?«

»Samo to, da sem angel.«

»No, si mu bil pač všeč, kaj?«

»Že. Pa menim, da zna biti tudi siten. Ali si videl, kako je zijal vame, ko sem govoril o gospodu direktorju?«

»Uh! Saj te je skoro požrl.«

»To bi bil tudi zaslužil!« reče neki drugi glas, ki je mogel biti samo Odotov.

»Pri meni se je moral ves čas smejeti; jaz že vem, kako ga lahko ovijem okoli prsta.« To je zopet Rude.

V tem hipu posveti v spalnico luč, tako žarka, da vsi zapro oči in ne morejo gledati.

»Zdaj mi ne zinite tu besede več!« reče duhovnik polglasno, pa v tako nenavadnem tonu in s tako čudnim pogledom, da je bilo mladce skoro groza. Le mali Ivan gleda duhovnika dolgo naravnost v oči in, kar se v tem hipu godi v otrokovi duši, tega niti dr. Brezcay ne more slutiti. Mladci sami ne vedo povedati, kaj je prav za prav tako nenavadnega v duhovnikovem pogledu.

(Dalje)

Vitez naše ljube Gospe

(Konec)

Hudič (ves zdelan in okuzman):

O joh, prejoh!
 Sramota, nečast!
 Namahan, našgan,
 skuzmán, razcefran!
 Ne veste, ljudje,
 kak kosti me bolé!
 Uh, saj še znorim!
 Ni manjkalo prida
 in svet bi bil šel;
 še mene domála je v kašo semlel,
 če koža mi ne bi debela bilà,
 kot treba, da nosi jo kralj peklà.
 Kako sem zvijačno vse započel,
 a vse je hudič, ne — vitez vzél.
 Je cmeril lisjak se, v mukah cvilil,
 starega gori — (pokaže s palcem proti
 na pómoč prisilil. nebu)
 In ko se krepak je vzdignil nato,
 za mano je udaril z divjo močjo.
 Dobil je svoj venec, iztrgal mi ga,
 vendàr mu zmaga ni lahka bilà.
 Poslal sem lokavo peklà mu svojat,
 številno kot pesek ob morju, na vrat.
 Le-ta je planila s krikom nanj,
 se zakadila z vikom vanj.
 A on je vihtel svoj meč smeje
 in žel in kosil ko srpi, kosé,
 brez straha je mahal, razjarjen kot ris,
 namazal na hrbet mi prižastih lis;
 raztrupal mi trobec je s težko rokó,
 da komaj še mati spoznala me bo.
 No, končno i on je na vrsto prišel,
 s spretnim sem sunkom ga v živo
 je klecnil v koleno, zadel;
 zgrudil se,
 na jaso zeleno
 zrušil se.
 Obležal na travi je
 umirajoč,
 vrel iz srcá mu
 je curek vroč.
 Ko pa venec in dušo sem hotel vzeti,
 dva angela stala ob njem sta, a tretji
 pognal me je proč ko steklega psa,

a duša pred vrata nebeška je šla.
 In zdaj če računam:
 Kaj je profit?
 Muka, trpljenje,
 prazne roké,
 grba nabrisana,
 rilec razbit! (Odide.)
 Ljubezen božja in Božja moč privedeta viteza
 na oder. Oblečen je v dolgo belo haljo.

Vitez:

Držita me! Ne dajta, da bi pàl!
 Zadel je satan me trdó;
 se vroča krvca zlila je
 na trato mi zeleno,
 krvavo rdeče rože so
 vzevelé med travico.
 Še preden solnce zajde,
 v škrlatni zarji umirajoč,
 bom stal pred Bogom.
 Grozljivo sladka zona
 mi ude spreletava,
 v blaženem nemiru
 srce mi podrhtava.
 O, gledal bom Gospoda
 in Mater mu, Marijo.

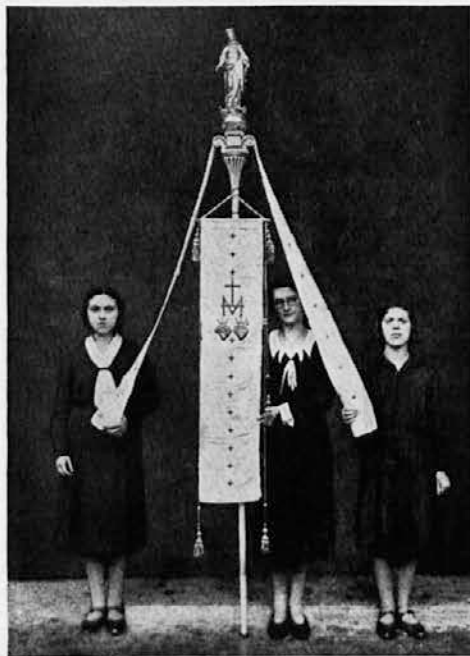
(Se okrene k Božji ljubezni.)

Smem li nesti sam
 sveti venec rož,
 ki svojo srčno kri
 sem dal za njih odkup?
 Smem položiti sam
 ga k svetim ji nogàm
 in blažen poljubiti
 ji plašča sinji rob?
 O, dajta, naj ga nesem!
Ljubezen božja:
 Da, nesi rože sam nebeški Materi,
 a ne v rokàh, ne, ne:
 naj kiti venec ta ti téme in sencà.
 (Mu deneta venec na glavo.)

Vitez:

O, blažen jaz! Nebes vrtar odpira mi!
 O, angelov stoglasni zbor ubira spev,
 svetál odmev mi boža uhó.
 O rajška sreča! Jaz grem v luč!

G o d b a.

Kongregacijska zastava Brezmadežne
v Lichtenthurnovem zavodu

Kongregacija in katoliška akcija

Katoliška akcija ni po zamisli sv. očeta, kakor je pojasnil kardinal Pacelli na katoliškem shodu v Magdeburgu, nič drugega kakor »udeležba laikov pri hierarhičnem apostolatu, včlanjenost laičnega apostolata v cerkveno ustavo, kakor jo je dal Kristus«. Katoliška akcija hoče sklenjenost katoliških sil ne v tem smislu, da bi se morda različna društva spojila v veliko društvo, v Katoliško akcijo. Tudi noče biti sama društvo poleg drugih društev. Katoliška akcija bodi marveč »spojenost duhov, poenotenje hotenja, organizirano delovanje, delo z združenimi močmi« (kardinal Faulhaber), katoliška delovna skupnost v velikem slogu.

V to delovno skupnost spada tudi kongregacija. Zato ni potrebna nobena sprememba ali preureditev. Samo na svoj način in v svojem duhu naj deluje dalje, potem dela tudi v duhu katoliške akcije. Zaradi tega je mogel Pij XI. reči v nekem nagovoru dijakom kongreganistom v Rimu: »Marijine kongregacije imam v mislih, ako kot oče krščanstva prosim za dejansko pomoč in vse v tem smislu delujoče ustanove označujem kot dragocene moči Katoliške akcije. Trdno upam, da bom našel v tukaj zbrani, v notranjem apostolatu izvežebani mladini najbolj delavne pomočnike in pospeševalce

velike in zveličavne stvari.« Želji svetega očeta, naj sodelujejo pri Katoliški akciji, se bodo dijaške kongregacije z veseljem odzvale. Kadar mesto, župnija ali škofija izda navodilo katoliškim društvom, da svoje moči vzajemno posvete enemu cilju, potem mora seveda tudi dijaška kongregacija to navodilo izvajati in ga po svoje uresničevati. Tedaj ne sme biti nikakih posebnosti in razcepljenosti. Veliki liniji, ki jo naznačijo od Boga poklicani voditelji, morajo slediti vsa društva, torej tudi kongregacije. To je potem delo v smislu Katoliške akcije.

Pri prevzemanju neposredno praktičnih opravil je treba seveda upoštevati posebnost dijaških kongregacij. Nikoli ne sme trpeti prva in glavna naloga, ki je temelj za vsako drugo delovanje, namreč stremenje za samoposvečenjem, izpolnjevanje stanovskih dolžnosti in končno tudi skrb za skupnost v kongregaciji. Če se namreč člani mnogostransko zaposlijo za druge smotre, četudi še tako dobre in svete, težko streme za glavnim ciljem kongregacije, kongregacijsko življenje se ovira, trpela bo zato škoda ne samo kongregacija, marveč tudi katoliška stvar in končno tudi Katoliška akcija sama.

Josef Miller S. J.: Der Präses.

Pod Marijinim praporom v Lichtenthurnovem zavodu. Tu imamo dijakinje svojo kongregacijo Otrok Brezmadežne. Z veseljem se zbiramo v tih kapeli pred oltarjem Brezmadežne, kjer pri kongregacijskih shodih slišimo mnogo koristnega, poučnega in bodrilnega za življenje. Letos nam preč. g. voditelj lepo govori o zvezdah vodnicah, na katere naj se oziramo na poti svojega življenja. Pri sestankih, ki se vrše za dijakinje učiteljšča in trgovskih šol četrto nedeljo v mesecu, za dijakinje meščanske šole pa četrto soboto, je prav prijetno. Najprej zapojemo kako Marijino pesem, nato nam gospod voditelj govori ali čita in tolmači kak sestavek iz Naše zvezde, ki se nam je zelo priljubila. Večkrat nas opozori tudi na pomembne in koristne knjige, ki naj bi jih brale. Po vsakem sestanku imamo tudi razgovor, ki je kaj umesten, ker se tako vse članice pobježe spoznamo. V kongregaciji smo ustanovili različne odseke, izmed katerih najbolj delujeta misijonski in Terezikin odsek. Članice prvega odseka pripravljajo ročna dela za misijone, članice drugega pa molijo za misijonske namene. L.

Kongregacija učiteljščenice pri uršulinkah v Ljubljani. Ne mislite, da naša kongregacija spi, četudi se do sedaj še ni oglasila. Ej, pa ne, da bi samo delovale, ampak res delamo.

Kongreganistke smo priredile božičnico. Revno družino smo obdarile z malenkostmi. S solzami v očeh se je zahvaljevala in ni mogla umeti. Morda pa smo bile me same še bolj srečne in zadovoljne, ka'ti vsaka se je

zavedala, da je delček te božičnice tudi njena žrtev. — Vsak prvi četrtek imamo molitveno uro. To je poleg kongregacijskega shoda, ki ga imamo navadno vsako drugo sredo v mesecu, najlepša ura našega kongregacijskega dela. Vsi naši shodi so letos usmerjeni v to, da čim bolj živimo s presveto Evharistijo, da se globoko zavemo prepotrebne vsakdanje pomoči evharističnega Boga, ki naj postane naš vsakdanji gost. — Pred pustom smo uprizorile igro za misijone. Ne rečem, da smo dobile veliko denarja, ali kar smo, smo dale s čistim, jasnim namenom in — veselo. — Sedaj smo osnovali tudi biblični krožek, čigar namen je, da se čim bolj seznanimo s sv. pismom. Hvalačne smo našemu g. voditelju, ki dela s tako vnamo. — Ob vsakem kongregacijskem prazniku pa se čutimo eno z vsemi vami, bratje in sestre! Srečne smo, da je tolika naša vojska, da so naše misli strnjene v eno: za Boga in za Marijo! M. B.

Notranja kongregacija v Škofji Loki. Pravijo, da je v srcih ljudi malo prostora. O sestre, našle smo za vas prostora v svojih srcih in večale ga bomo v veselju na počitnice. Prišle boste vprav k nam in bo eno, kar hoče biti povsem Marijino. — Kako pa je pri nas? Hočemo pač, da bi bilo prav toplo in svetlo. Poleg shodov in sestankov misijonskega, adoracijskega ali asketičnega odseka budimo misel na naš namen še z vsaj skromnimi prireditvami. Sicer pa skušamo največ delati z molitvijo, saj je prav blizu učnih sob kapela in tam v beli hostiji. Učnik, ki nam je nudil duhovni šopek za sv. očeta, č. p. Poderžaja in sedaj za našega prevzvišenega g. škofa. — Z veseljem smo se odločile za kongregacijske znake in z istim sprejemom tudi vsak zvezek »Naše zvezde«, kjer najdemo mnogo lepih misli, saj pridejo iz duš, ki imajo z nami iste vzore. — K Materi, vzoru se bomo privile, na prsi ji skrile obraz in strmele v skrivnostni čudež, v Njo samo. Pridite — eno smo! E. M.

Križanska dij. kongregacija v Ljubljani. Praznik Marijinega oznanjenja smo letos posebno slovesno praznovali. Saj je bil ta dan za nas praznik v trojnem pomenu: tristošedemdesetletnica ustanovitve prve dij. kongregacije v Rimu, materinski dan in sprejem novih članov.

Pri sv. maši zjutraj ob sedmih je nad sto članov in kandidatov prejelo sv. obhajilo. Ob petih popoldne pa je g. stolni župnik dr. T. Klinar, škofijski referent DMK, sprejel 18 novih članov v našo kongregacijo. G. kanonik nam je v prisrčnem nagovoru pokazal, kakor srečni smo, da smo našli v Mariji svojo Gospo, Zavetnico in Mater.

Po slovesnosti v cerkvi smo se zbrali k prisrčni proslavi v zgornji samostanski dvorani, katere se je udeležilo več odličnih gostov in zastopnikov bratskih kongregacij. Glasbene točke, kongregamstov nagovor, krepka zborna deklamacija, vse to nas je vpeljalo v slavnostno razpoloženje, ki je do-

seglo višek v lepo izvedeni simbolični igri: Pribežališče grešnikov. Čutili smo, da nas le ljubezen in pokorščina do zemске in nebeške matere obvarujeta pred zlobo in zapeljivostjo sveta. Veliko lepega in dobrega je bilo ta dan v naših srcih in gotovo je marsikateri kongreganist v goreči želji zahrepenel: »O, da bi vse to ohranil vedno v svojem srcu!« W. S.

Dijaška Marijina kongregacija v Murski Soboti. Teško pričakovani 25. marec je napočil. Za vse naše kongregacije je ta dan velik praznik in vsi ga obhajamo s slovesnostmi. A za nas v Murski Soboti je bil gotovo letošnji najvažnejši in največji, ker smo ta dan dobili novih vitezov, po številu 38, ki so slovesno prisegli Mariji zvestobo.

Zjutraj ob 8. uri je bil v dekanijski cerkvi slovesen sprejem novih članov; obred je opravil vlč. g. dr. Tomaž Kelenc, naš veroučitelj in voditelj. Nato je sledila sv. maša s skupnim sv. obhajilom. Po sv. maši pa smo z navdušeno hvaležnostjo zapeli »Moja duša poveličuje Gospoda« in ponovno prisegli nemojno zvestobo Jezusu Kristusu, Mariji in sv. Cerkvi.

Popoldne pa smo pokazali, česa smo zmogni ljubeči Marijini sinovi. Priredili smo v dvorani salezijanskega dijaškega zavoda Martinišča lepo marijansko akademijo, kakršne še Murska Sobota ni videla. Počastili so jo s svojim obiskom visoki gostje in številno občinstvo je dvorano napolnilo.

Ob 4 se je začela proslava. Otvoril jo je dijaški orkester in tov. načelnik z uvodno, pozdravno besedo. Sledile so deklamacije in pevske točke. Silen vtis je napravila deklamacija: Za Krista z Marijo, ki jo je prednašala skupina kongreganistov. Mogočno je donela prisega kongreganistov: Mi hočemo biti apostoli čistosti, apostoli vernosti, apostoli bratske ljubezni.

Višek naše akademije je bil krasen govor tovariša Miheliča, osmošolca iz Maribora. Z njegov nastop je vse očaral. V prikupljivi bratski, topli obliki nam je povedal toliko lepega, da bodo krasne misli njegovega lepega govora ostale neizbrisno v naših srcih in bodo dolgo časa predmet naših razmotirvanj pri tedenskih shodih in sestankih.

Glavni predmet govora mu je bila molitev in delo. S posebnim navdušenjem in nepopisnim ognjem pa je govoril o sv. Očetu in nas pozival k ljubezni sv. očeta Pija XI. Njegove besede so izzvale v dvorani vihar navdušenja, ki se je izlilo v vzklike: »Živel sv. oče Pij XI.«

S petjem, deklamacijami in godbo se je zaključila ta lepa slovesnost. Praznik Oznanjenja Marijinega pa nam ostane neizbrisno v spominu, saj je znova razvnel v nas ljubezen do Jezusa, našega božjega Brata in Prijatelja, do Marije, naše predobre Matere, in do svete Cerkve — ta trojna ljubezen je prva dolžnost in največji ponos vsakega katoliškega dijaka. U—

† Jošku Žekarju v spomin

Celje, 4. marca 1933.

Čudna so božja pota. Smrt ugrabi zdaj mladeniča, zdaj starčka. In tako smo danes pokopali dobrega tovariša, vnetega kongreganista in gorečega prosvetnega delavca. Kar presenetilo nas je, ko smo zvedeli v četrtek novice: Joško Žekar je šel k Bogu. Kar verjeti nismo mogli, da nas je zapustil ta angel.

Kot dijak je bil Joško vzor vsem drugim. Ni silil v ospredje, toda kjer je bilo treba, se je postavil kot pravi Marijin vitez. Redno se je tudi udeleževal kongregacijskih sestankov, odkoder ga poznamo kot odličnega deklamatorja, kakršne bo naša kongregacija pogrešala dolgo časa.

Dokončal je štiri gimnazijske razrede in se hotel posvetiti studiju tehnike, na katerega je sedaj čakal. Toda Marija, za katero je bil toliko vnet, ga je v najlepši mladeniški dobi — 16 let — poklicala k sebi.

Bil pa je Joško tudi vnet prosvetni delavec. Zlasti se je izkazal kot dober in mnogo obetajoč igralec. Za njim žalujejo vsi, ki so z njim sodelovali.

Tudi naša kongregacija ga je na poslednji poti spremila v častnem številu. Tovariši kongreganisti so mu na domu zapeli »Vigred se povrnc«. Dolg sprevod je pokazal, kako je bil Žekar splošno priljubljen. Ob strani mrtvaškega voza s krsto in pred vozom so korakali v častnem številu kongreganisti, s katerimi se je najrajši shajal.

Po pogrebnih molitvah se je v kratkih besedah spomnil pokojnega č. g. Granfola, ki je bil dolgo časa njegov voditelj. Z ganljivimi besedami nam je predočil njegovo duhovno življenje, ob koncu pa zaključil: »To je vzor, kakršnega si iščite v življenju!«

Nato je spregovoril še g. prof. Bitene, ki nam je Joška pokazal kot vzor-dijaka in agilnega mladega sodelavca v društvu. V zadnje slovo so mu zapeli kongreganisti še pesem »Blagor mu«.

Dragi Joško! V častnem spominu Te hočemo ohraniti. Tvoje ime se bo vedno bleščalo v kongregacijski knjigi.

Bodi Ti lahka zemljica!

Tvoji tovariši kongreganisti.

Salezijanska DMK, Marijanišče, Veržej. Živimo mirno, tiho življenje v zavodu pod okriljem Marije Pomočnice kristjanov. Ne vemo za boje, ki jih bijejo naši tovariši zunaj. Smo v zavetju, kakor lepo duhteča vijolica za grmom. Lepo deluje med nami DMK. Njen vpliv se vsepovsod pozna: pri molitvi, v šoli, pri igri. Je kakor balzam, ki pošilja svoj vonj daleč okrog sebe. Naš zavod sprejema v svojo šolo tudi starejše. Nekateri pridejo v prvo šolo še celo po vojaščini. Zato ni čudno, če ima naša DMK po starosti tako različne člane, dasi je v zavodu samo pet razredov. Zato smo kongregacijo razdelili v dva oddelka: A mali, B veliki. Skupni sestanek imamo vsak mesec. Ta delitev je blagodejno vplivala: začela se je prava tekma med obema oddelkoma. V zavodu imamo še dve drugi samostojni družbi: sv. Rešnjega Telesa in sv. Alojzija. Vse tri so povezane v misijonski krožek, ki širi v zavodu misijonsko misel. Po številu članov prvači DMK (50). Lahko si mislite, da se bije med družbicami vedni boj za prvenstvo v gorečnosti. Smo tako rekoč odtrgani od sveta. Ne vemo, kaj se godi zunaj. Da bi pa znali, proti kateremu sovražniku se moramo oboroževati, zato smo ustanovili večerne krožke. Vsako sredo se še posebej zberemo po večerji okrog naših gospodov, ki nam radi povedo, kakšno je versko življenje med svetom. Na ta način se bomo tem laže pripravljali za svoj bodoči poklic. Vsem članom DMK marijanski pozdrav!

Napredek Marijinih kongregacij v l. 1932. V vseh deželah sveta je kongregacijska misel močno napredovala. Iz statistike Osrednjega tajništva Mar. kongr. v Rimu je razvidno, da se je v preteklem letu pridružil »Prvi kongregaciji« v Rimu 1074 raznih novih kongregacij. V Evropi se je ustanovilo 593 novih kongregacij, v Ameriki 391, v Aziji 55, v Afriki 13, v Oceaniji 22. Iz Jugoslavije se je priglasilo 23 novih kongregacij.

Vodstvo DMK. Nekatere kongregacije še niso poslale letnega poročila. Vljudno prosimo, da nam pošljete poročilo vsaj do velike noči.

Katoličani v Jugoslaviji. Vseh katoličanov v Jugoslaviji je po najnovejši statistiki 5.605.202. Razdeljeni so na 4 nadškofije, 14 škofij in 2 administraturi. Katoliških župnij je 2028. V teh deluje 3810 duhovnikov, na duhovski poklic pa se pripravlja 455 bogoslovcev. (»Katol. list«, Zagreb, 1932.)

Veliki laični apostoli.

Nikoli ni bila Cerkev brez njih. Tudi v 19. stol., v dobi svobodomiselnosti, so vstali apostoli kot svetle zvezde na temnem obzorju.

Friderik Ozanam, literarni zgodovinar, profesor pariške univerze († 1853), je ustanovil s sedmimi študenti Vincencijevo družbo, ki je prinesla Cerkvi več novega življenja. Komaj dvajset let je bil star, ko je začel zbirati enako misleče tovariše, ki so imeli sočutje z reveži, bolniki in trpini. Združili so se in prihajali k sestankom, na katerih so se posvetovali, na kakšen način in s kakšnimi sredstvi bi mogli revežem pomagati. Dve stvari so smatrali za poglavitni: prvič s telesnimi deli usmiljenja nuditi revežem tudi duhovno pomoč, jih tolažiti in utrjevati v veri, in drugič revežem osebno streči. Ne samo miloščino dajati, marveč reveže na domu obiskovati, je bilo njih geslo. Iz neznatnih začetkov se je to društvo razvilo v svetovno organizacijo, ki pod imenom Vincencijevih konferenc združujejo tisoče in tisoče krščanskih mož in fantov v karitativnem delu.

Contardo Ferrini, profesor rimskega prava na univerzi v Paviji. Zaradi njegove izobrazbe so ga imenovali luč znanosti, ponos univerze in mu postavili po smrti krasen marmornat spomenik. Ta ugledni mož je bil poln gorečnosti za rešitev duš. Spisal je več spisov v obrambo vere in je deloval zlasti med dijaštvom kot izvrsten svetovalec v vseh vprašanjih, ki zanimajo mladega človeka.

Nunzio Sulpizio je bil neozdravljivo bolan mlad delavec. V zavetišču za nezdravljivo bolne se je izkazal za pravega apostola. Kljub skeleči rani na nogi se je vlekel od postelje do postelje svojih trpečih tovarišev, jih tolažil in pridobival za čednostno življenje.

Leon Dupont, sodni svetnik, je bil vzor laičnega apostola. Prijeten družabnik, vesele in zgovorne narave, je znal s svojim pogumnim nastopom mnoge pridobiti za katoliško stvar. Posebno se je zavzel z zgledom, besedo in pisanjem za pogostno prejetje svetega obhajila. V Toursu se je posebno trudil za nočno čiščenje sv. Rešnjega Telesa. V dveh mesecih je pridobil 74 nočnih častivcev sv. Evharistije. Može iz vseh stanov: delavci, študentje, trgovci, uradniki so prihajali; mnogi so morali res veliko žrtvovati, da so mogli priti. S svojim čisto verskim delovanjem pa je Dupont združeval tudi živahno socialno delovanje. Trikrat na teden je zbiral zvečer delavce in jih izobraževal. Ob vsaki priliki je skušal vplivati na mladino in jo navdušiti za konsekvenco katoliško življenje.

Katoliška Cerkev osvaja tudi velike duhove. Pisatelj René Schwab, Jud, je v Parizu prejel zakrament sv. krsta. Dogodki v svetovni vojni, Lourdes, občevanje s katoliškim pesnikom Claudelom ga je privedlo h Kristusu. — V Rimu je na bolniški postelji prestopila v kat. Cerkev soproga nem. univ. prof. dr. Curtiusa, ki je v Rimu ravnatelj Nemškega arheološkega instituta. — Ravnotako je iz protestantizma prestopil holandski pesnik in pisatelj von Eeden h katoliški veri.

Slučaj? Dne 6. nov. 1932 je prinesel časopis »Novidades« v Lissaboni sledeče poročilo: Pri požitju cerkva in samostanov v Madridu je bila porušena tudi lepa kapela nekega zavoda. Delavec, ki je pri tej priliki odsekal na kipu sv. Jožefa obe roki, se je norčeval: »Pa še pravijo, da svetniki kaznujejo onega, ki grdo z njimi ravna!« — Ni minilo dolgo časa in v neki madridski bolnišnici so zdravniki istemu delavcu morali odrezati obe roki! Pravijo, da ta »slučaj« ni tako osamljen.

»Srebra in zlata nimam.« mi boš odvnil z apostolom Petrom, če te spomnim misijonskega dela za poganec. Res, dijak nima veliko denarja! A kljub temu more marsikaj storiti za poganec. Moreš prebirati misijonske liste, moreš moliti in hoditi k sv. maši, moreš nabirati znamenke in staniole in ... saj je ljubezen iznajdljiva!

Dober vpliv. V nekem selu Devete dežele se je odpravljala družina Kukovičev na roparski pohod. Kukoviči so povabili tudi sosedove fante, naj grede z njimi. Ti pa so rekli: »Ne gremo! Nismo nikakoli roparji!« Oče sosed pa so rekli: »Le pojdite, fantje! Če boste vi zraven, boste lahko vplivali nanje, da ne bodo počenjali prevelikih grozodejstev.« Šli so z njimi. Pa so bili z roparji vred ujeti in obešeni. Kdor za smolo prime ...

F V L.

Na vrhu Krima

S poti v misijone. Nisem si mislil, da je luža tako velika. Ni ne konca ne kraja te vode... Svet je menda res okrogel: Pri Gibraltarju smo videli najprej jadra, potem krov — in nato šele ladjo celo. Pri Vas ste že v deželi Orteja, a tu še sonce sij. Ako bi se vozili 24. decembra — bi lahko dvakrat bili pri polnočnici... Če bi se peljali v Avstralijo — bi preskočili post na dan velikega petka. — 29. septembra smo se vkrkali v Genovi na lepo moderno moto-ladjo. Ko smo se vozili že tri ure, mi pravi tovariš: Ali nismo spet v Genovi? Mislili smo, da smo že kje tam pri francoski meji, a v resnici smo bili pred Genovo. Izvedeli smo, da morajo vedno preizkusiti magnetno iglo, preden odide ladja v velike daljave. Spet se je ladja oddaljila — in tovarišu je bilo skoraj žal, ker ni mogel oddati telegrama, kjer je napisal: Vožnja krasna — po treh urah srečno dospel v Genovo. V Marseju sem dobil dva vtisa. Dokler smo se vozili po morju, sem opazoval lep pristan — in vesel pozdravil z vsem srecem Morsko Zvezdo (Notre-Dame de Garde) tam na gori... Sicer pa sem našel mesto — malo pometeno in ljudji (precej izseljencev iz sosedne države) — neolikane. Kar »lajali« so za nami. Menda je naša obleka nekaterim vest izpraševala. Sicer pa smo bili veseli, ker so nas zasmehovali radi Kristus. — A ko smo se približali Kraljici Mariji, smo pozabili na ta ubogi svet — in se priporočili »Zvezdi mornarjevc«.

Drugi dan zjutraj smo bili že v Barceloni, sedežu »Katalonske republike«. Mesto mi je bilo zelo všeč in ljudje še bolj. Mislil sem, da sedaj, ko je republika, Spanci umevajo svobodo, a spoznal sem, da je bilo napačno to moje mišljenje. Požiganje cerkva in samostanov je zločin, ki je svoboden, a svoboda to ni! — Oglledali smo si novo cerkev Tibidalo, ki pa še ni dograjena. To vam je res

cerkev, ki bo delala čast presv. Sreu. Pozdravil sem svojega tovariša, ki je studiral z menoj v Rimu. Nenadno je zbolel in težko bo mogel nadaljevati studije. Pa saj sem tudi jaz, ko sem bil v Ljubljani, zbolel, no, in sedaj vidim, da je bila bolezen le božji dar.

Še nekaj drugih stvari bi lahko pravil o poti, a danes ni več prostora. Včeraj so hodile z nami balene (5–6 m), katere so »lovci« streljali. Ne vem, če so jih zadeli; sicer se niso niti zmenile za pokanje...

Danes, 12. oktobra 1932, je obletnica odkritja Amerike. Tudi mi je bomo odkrili, ker se vprav danes vsidramo v Trinidad. Druge, upajmo, bolj zanimive stvari, Vam pišem iz dežele Inkas. — Gabrijel Milharčič, sal. bogoslovec, bivši član DMK v Marijanišču.

Darila papežu. Papež dobiva z raznih strani sveta kaj različna darila. Nedavno mu je novi kristjan s Kitajskega poslal kipec, ki predstavlja papeža in je izrezljan iz enega riževnega zrna! Sveti oče je kajpada moral vzeti v roke povečevalno steklo, da si je mogel umetnino ogledati. Neki Japonec pa je papežu poslal talar iz svile. To bi še ne bilo čudno, saj tri četrtine vse naravne svile pridelujejo na vzhodu. A talar so sikale sviloprejke same; namesto da bi nitke navijale na bube, jih je Japonec tako uvrstil, da so na veliki mizi same spredle tkanino.

Papeževa cesta. Varšavski mestni svet je soglasno sklenil, da se glavna cesta v Varšavi imenuje s papeževim imenom. Kot znano, je bil svoj čas papež Pij XI. nuncij v Poljski republiko.

Šah

Druga naloga (J. Halmont): Beli: Kh4, Ld4, e4, f6, Lf7, skupno 5 figur. — Črni: Kh8, Ta5, La3, h5, h7, skupno 5 figur. Mat v štirih potezah!

Mohorjeva tiskarna v Celju i. z. z. o. z.

izvršuje vsa tiskarska dela: knjige, časopise, uradne, trgovaške, industrijske, društvene in zasebne tiskovine lično, točno in po nizkih cenah

Knjigoveznica

se priporoča za vsa v knjigoveško stroko spadajoča dela, kot vezanje vsakovrstnih knjig, revij itd.

Knjigarna

in trgovina s papirjem ter pisarniški potrebščinami nudi veliko izbiro molitvenikov, šolskih, leposlovnih, znanstvenih in poslovnih knjig, papirja, šolskih vezekov itd.

Mariborsko dijaštvo

kupuje vse potrebščine
in knjige v prodajalnah

Tiskarne sv. Cirila

Koroška cesta št. 5

Aleksandrova cesta št. 6

in

Valvazorjeva ulica št. 36

KNJIGE

ŠOLSKE IN VSE
DRUGE, DOMAČE
IN TUJE KUPITE V

JUGOSLOVANSKI
KNJIGARNI

V LJUBLJANI
(PRED ŠKOFIJO)

NOVA ZALOŽBA V LJUBLJANI KONGRESNI TRG

Knjigarna — Pisarniške potrebščine

se priporoča pri nakupu
knjig, vseh vrst šolskih
in pisarniških potrebščin.
Ima v zalogi primerna
darila za vsako priliko.

Založba Cankarjevih in Finžgarjevih
zbranih spisov in prvovrstnih
drugih izvirnih slovenskih knjig in
prevodov iz svetovne književnosti

Papir
šolske potrebščine

?

H. NIČMAN *nasl.*
Prodajalna Katoliškega
tiskovnega društva,
Ljubljana, Kopitarjeva 2

SALDA-KONTE
STRACE
JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE
MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA
JUGOSLOVANSKE TISKARNE

REG. Z. Z. O. Z.

V LJUBLJANI, KOPITARJEVA 6 II

KAR JE RES, JE RES!

Najlepše TISKOVINE, naj bodo te za
pisarniško porabo ali pa LITOGRA-
FIRANE ozir. tiskane v BAKROTISKU
za reklamne namene, prav tako tudi
KLISEJE za naše oglase nam dobavi

JUGOSLOVANSKA TISKARNA
V LJUBLJANI

Izvršitev je prvovrstna, material brez-
hiben, cene so umerjene, dobava točna.
Telefon 2992

JOSIP OLUP, LJUBLJANA

Trgovina z manufakturnim blagom, moško kon-
fekcijo in modnimi potrebščinami. Velika izbira
komodov, sukna in hiševine iz priznane
najboljnih angleških, čeških in domačih tovarov.
Veljiko zaloga moških in deških oblačil ter vsa-
kovrstnega perila iz lastne tovarne Triglav.
Obleke in perilo se izdelujejo tudi po meri.

Trgovski prostori:

Stari trg št. 2, Pod Trnovo št. 1 in Kolodvorska 8

MOJE NACELO JE:

dobro blago in najnižje cene

Priporočam vse vrste šolskih zvezkov
lastne izdelave, kakor tudi vse druge
šolske in knjigoveške potrebščine.

A. JANEŽIČ

LJUBLJANA, Florjanska ulica 14

Ure, zlatnina,
optični
predmeti

LUKA VILHAR, urar
Ljubljana, Sv. Petra c. 36